

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul

pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate Lei 50. De sprijin Lei 75. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se inapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Congresul popoarelor pentru apărarea păcii

Între 12—19 Decembrie 1952, vreme de 8 zile, s'a ținut la Viena marea Congres al popoarelor pentru apărarea păcii. La el au luat parte 1880 de delegați, invitați și observatori din 85 de țări diferite din toate cele 5 continente, oameni de naționalități deosebite, de diverse concepții politice, filosofice, sociale, economice și de felurite credințe religioase, oameni de profesii variate. N'a fost numai un Congres al partizanilor păcii, în fruntea cărei mișcări se află Consiliul Mondial al Păcii, și care cuprinde persoane de toate apartenențele politice și religioase, ci — cum spune marele scriitor sovietic Ilya Ehrenburg — „o adunare mult mai largă, Congresul Popoarelor”. Căci, „astăzi au devenit partizani ai păcii nu partide, nu curente de opinii, nu mișcări, ci popoare”. Și popoarele și-au spus cuvântul prin delegații trimiși la Congres, care cu toate că reprezentau concepții politice și credințe variate aveau un singur țel: Pacea. Peste 400 delegați nu făceau parte din mișcarea partizanilor păcii. „Am venit la Viena din țări diferite — a zis prof. Frederic Joliot-Curie, președintele Consiliului Mondial al Păcii. Avem păreri diferite, uneori chiar opuse, asupra unui mare număr de probleme politico-filosofice, religioase, sociale, dar ne-am întrunit deoarece suntem convinși, pedeparte că este necesar să se preconizeze acțiuni comune pentru toate forțele păcii și pe de altă parte că este cu putință să se găsească și să se formuleze în comun căile și mijloacele de realizare a acestor acțiuni”.

Numărul delegaților și variatele lor concepții arată că în fața pericolului crescând de războiu s'a născut și se dezvoltă o coaliție antirăzboinică a diferitelor clase și păături sociale, care vor să preîntâmpine un nou războiu mondial și să impună pacea. Popoarele sunt conștiente că un nou războiu, pregătit de imperialiștii americani, reprezintă o amenințare gravă pentru viața și independența lor, pentru cultura și civilizația omenirii. Dacă primul războiu mondial (1914) s'a soldat cu 17.000.000 morți, iar al doilea războiu mondial numără 50.000.000 de bărbați, femei și copii, uciși și distrugerii de bunuri materiale imense „să ne închipuim care ar putea fi bilanțul unui al treilea război mondial” (Fr. Joliot-Curie). Un asemenea bilanț al distrugerii și morții vor să-l zădărnicească popoarele.

Da: la Viena și-au spus vrerea popoarele însăși. Acolo a fost „un Congres

al popoarelor care trăiesc vieți felurite, sunt însuflețite de idealuri diferite, dar au toate dorința de a bara calea războiului” (I. Ehrenburg). Aici s'au confruntat toate mișcările pentru pace, vrerea de pace a tuturor popoarelor, căutând și găsim o platformă comună de acțiune, pentru ca ațățătorii la războiu să fie izolați și pacea să biruiască prin lupta unită a tuturor. Aici s'au întrunit toți cei ce sunt convinși „că țări cu sisteme politice și sociale diferite pot coexista în mod pașnic, că spiritul tratativelor poate triumfa asupra acțiunilor bazate pe forță” (mesagiul congresului național pentru apărarea păcii din R. P. R.) căci — cum spunea prof. Ada Alessandrini, reprezentanta organizației Mișcarea creștină pentru pace din Italia — astăzi nu se mai poate vorbi despre o pace creștină sau musulmană, liberală sau comunistă. Toți cei prezenți în această sală sunt ferm convinși că există o singură pace care constituie un bun indivizibil al întregii omeniri”. Cu alte cuvinte: „vrem să ne înțelegem asupra unui singur lucru și anume asupra felului în care oamenii deosebiți unii de alții și popoare deosebite unele de altele ar putea trăi în pace pe același pământ, pentru a salva de napalm, de bombe atomice sau cu hidrogen, de cenușe, lacrimi și sânge toate orașele, pe toți copiii, toate visele” (I. Ehrenburg).

Astfel că Congresul dela Viena a fost cea mai largă și mai reprezentativă adunare din câte a cunoscut istoria omenirii: primul Congres al popoarelor lumii pentru apărarea păcii. În cursul desbaterilor, au avut posibilitatea să ia cuvântul reprezentanți ai diferitelor națiuni, credințe religioase, partide politice, exprimându-și părerile în deplină libertate și astfel s'a reușit să se ajungă la stabilirea punctelor comune, a metodelor comune de acțiune și să se formuleze aceste rezultate ca lozinci de luptă pentru pace a tuturor popoarelor. Discuțiile s'au concentrat în jurul a trei probleme importante: independența națională și securitatea popoarelor; încetarea războaielor în curs; destinderea încordării internaționale. Aceste probleme au fost desbătute și în ședințele generale și în cele trei comisii constituite în acest scop. În mod unanim s'a recunoscut că lupta pentru independența națională și securitatea popoarelor face parte integrantă din lupta pentru pace; că încetarea războaielor în curs e primul pas către pace; că încheierea unui pact al păcii între marile puteri

constitue baza unei păci trainice și constructive.

La acest congres au participat și 65 de clerici, reprezentanți ai diferitelor credințe religioase, care au arătat că slujitorii acestor religii sunt alături de popoarele lumii în lupta pentru pace. Dintre aceștia mulți au luat cuvântul la Congres, ca: Mitropolitul Kiril de Plovdiv, Preotul catolic Ianos Mate (reprezentând 3340 preoți catolici din Ungaria), Preotul Lampars din Polonia, Pastorii: Essen din Duisburg (Germania occidentală), Erwin Koch, președintele Consiliului Austriac al păcii, J. Endicott, președintele Congresului Canadian pentru apărarea păcii, Forbeck, (Norvegia), S. Evans și Harmann (Anglia), Kin Cian Diun (metodist din Coreea) ș. a. Din delegația română au făcut parte și P. S. Valerian al Oradei și P. C. vicar patriarhal Alex. Ionescu. A fost salutată cu deosebit entuziasm în special declarația preoților din Anglia prin care cer încetarea imediată a războiului din Coreea. Această declarație a fost semnată îndată de reprezentanții clerului ortodox, catolic, protestant, musulman și altor culte, prezente la Congres. „Delegații la Congres, în picioare au ovationat timp de 15—20 minute”.

Pe de altă parte Congresul a primit peste 2000 de mesagii din toată lumea. Între acestea este și mesagiul cultelor din R. P. R., „care salută cu bucurie lucrările Congresului popoarelor pentru apărarea păcii”. „Pacea lumii — zice mesagiul — fiind o poruncă sfântă a tuturor religiilor, o cerem lui Dumnezeu prin rugăciunile noastre neîncetate, o propovăduim popoarelor prin cuvântul nostru și luptăm cu hotărâre împotriva tuturor celor care o pun în primejdie. În această luptă pentru apărarea păcii, slujitorii și credincioșii religiilor noastre se unesc cu toți cei ce luptă pentru înlăturarea războiului, înfierând politica ațățătorilor la războiu și osândind rneltirile lor, ca faptă de vrăjmășie față de Dumnezeu și față de omenire”. „Lupta voastră, reprezentanți ai popoarelor lumii va fi încununată de biruință, pentru că luptați pentru o cauză dreaptă, o cauză scumpă, o cauza bineplăcută lui Dumnezeu și scumpă popoarelor lumii. Alături de voi sunt azi sutele de milioane de oameni cinstiți și va fi mâine, prin stăruințele voastre, întreaga omenire”, încheie mesagiul, prin care cultele din R. P. R. își arată solidaritatea cu lupta pentru pace a popoarelor, reprezentată de impunătorul Congres dela Viena.

Pe baza discuțiilor, a diferitelor propuneri și a rapoartelor celor trei comisii, Congresul a adoptat în ziua de 19 De-

Congresul popoarelor...

(Urmare din pag. 1)

decembrie 1952, în unanimitate un mesagiu adresat Guvernelor celor 5 mari puteri și un apel al căror text este următorul:

Mesagiul adresat guvernelor celor cinci mari puteri

Renunțarea la folosirea forței ca mijloc de reglementare a conflictelor internaționale devine pe zi ce trece o necesitate tot mai imperioasă. Până acum 600 milioane de oameni din toate țările au cerut sub semnătură ca cele cinci mari puteri să ducă tratative și să încheie un pact al păcii.

Reprezentanții unor curente de opinie importante s'au pronunțat deasemenea pentru renunțarea la folosirea forței, pentru tratative

Dând glas voinței omenirii, Congresul popoarelor pentru apărarea păcii, întrunit la Viena la 12 Decembrie 1952, invită în mod solemn, guvernele Statelor Unite ale Americii, Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, Republicii Populare Chineze, Marii Britanii și Franței să înceapă aceste tratative de care depinde menținerea păcii.

Înțelegerea între cele cinci mari puteri, încheierea unui pact al păcii vor pune capăt încordării internaționale și vor salva lumea dela cele mai mari nenorociri.

Popoarele cer acest lucru.

Apelul Congresului Popoarelor pentru apărarea păcii

Luând inițiativa convocării Congresului popoarelor pentru apărarea păcii, Consiliul Mondial al Păcii și-a manifestat dorința să unească — în ciuda divergențelor existente asupra multor puncte — eforturile nobile ale diferitelor mișcări, organizații și curente care aspiră spre înțelegerea între popoare și care vor să lupte în comun pentru a împiedica războiul și a asigura pacea. Discuția liberă a arătat voința unanimă a Congresului de a pune capăt politice forței care a adus popoarelor mari nenoroci și amenință să ducă omenirea la dezastru.

Noi credem că între state nu există divergențe care să nu poată fi rezolvate prin tratative.

Să se sfârșească odată cu distrugerea orașelor și țărilor, să înceteze stocarea de arme ucigătoare, să înceteze odată propovăduirea urii și ațâțările la războiu. Este timpul să se treacă la tratative, este timpul să se ajungă la înțelegere.

Ne adresăm guvernelor celor 5 mari puteri — S.U.A., U.R.S.S., Marii Britanii, R. P. Chineze și Franței — de care depinde într-o măsură atât de mare pacea lumii. Noi le chemăm să înceapă imediat tratative în vederea încheierii unui pact al păcii. Guvernelor celor cinci mari puteri le revine o uriașă răspundere. Popoarele vor aștepta răspunsul lor. Popoarele vor face totul pentru triumful spiritului tratativelor.

Cerem încetarea imediată a tuturor operațiunilor militare în Coreea. Atât timp cât se distrug orașe, atât timp cât curge sânge, nu este cu putință să se ajungă la o înțelegere. Când vor fi încetat operațiunile militare, părțile în luptă vor ajunge mai ușor la o înțelegere asupra problemelor în litigiu. Suntem convinși că cererea noastră nepărtinitoare, dreaptă și omenescă va găsi sprijinul tuturor oamenilor cinstiți.

Cerem stăruitor încetarea imediată a operațiunilor militare în Vietnam, Laos

Cambodge și Malaya și respectarea dreptului absolut al popoarelor la independență.

Cerem să înceteze folosirea violenței pentru înăbușirea aspirațiilor legitime la independența națională în țări ca: Tunisia și Marocul.

Congresul popoarelor pentru apărarea păcii proclamă dreptul tuturor popoarelor de a-și hotărâi soarta și de a-și alege modul de viață fără nici un fel de amestec în treburile lor interne, ori care ar fi motivele ce s'ar invoca pentru justificarea acestui amestec. Independența națională a tuturor statelor constituie cheazășia supremă a păcii.

Protestăm împotriva oricăror discriminări rasiale care înlocuiesc conștiința umană și agravează primejdia de războiu.

Suntem convinși că pactele militare în care un stat mai puternic atrage pe altul mai slab, crearea de baze și prezența trupelor străine pe teritoriul național constituie o amenințare gravă pentru securitatea unei țări, ea putând fi astfel împinsă în războiu împotriva voinței ei. Socotim că un stat care nu participă la coaliție și care nu ține trupe străine pe teritoriul său trebuie să fie asigurat împotriva amenințării unei agresiuni, fățișe sau ascunse.

Cele două focare ale ultimului războiu amenință să se aprindă din nou în Europa și Asia. Dar, problemele germană și japoneză pot și trebuie să fie rezolvate pe cale pașnică. Credem că trebuie să se încheie în termenul cel mai scurt, un tratat de pace cu o Germanie unită și democratică, care să excludă participarea ei la orice alianță militară îndreptată împotriva vreunei țări, cu o Germanie în care nu va fi loc pentru naștiți și militaristi, care au pricinuit în trecut atâtea nenorociri Europei. Propunem să se încheie cu Japonia un tratat de pace care să pună capăt ocupației ei și să dea poporului japonez posibilitatea de a reveni în familia națiunilor iubitoare de pace. Credem că trebuie să fie reluate tratativele în legătură cu tratatul de stat cu Austria, care ar elibera această țară de ocupația străină.

Am ascultat rapoartele asupra folosirii armei bacteriologice prezentate de specialiști de seamă din diferitele țări, care au vizitat Coreea și China. Sguduții de aceste rapoarte cerem categoric să se interzică de îndată războiul bacteriologic, iar toate statele să adere la protocolul dela Geneva din 1925. Marile realizări ale științei nu trebuie să fie puse în slujba distrugerii a milioane de oameni lipsiți de apărare. Cerem deasemenea interzicerea necondiționată a armei atomice, a armei chimice și a celorlalte arme de exterminare a populației civile.

Condamnăm pe acei oameni, care în miopia lor, pretind că goana înarmărilor poate întări securitatea statelor. Suntem convinși că dimpotrivă goana înarmărilor adâncește primejdia pentru toate statele, fie ele mari sau mici. Dând glas voinței popoarelor, stăruim pentru începerea imediată a tratativelor în legătură cu o dezarmare dreaptă, nu unilaterală. Suntem încredințați că un control internațional eficace va face cu putință înfăptuirea unei dezarmări generale, simultane, progresive și proporționale.

Sprijinim năzuințele reprezentanților tuturor popoarelor, care cer stăruitor să se reia cât mai grabnic schimburile de bunuri materiale și culturale între state. Piedecile în calea comerțului internațional, a schimburilor de realizări ale științei, literaturii și artei împiedecă bună starea și progresul omenirii.

Credem că Charta Națiunilor Unite oferă garanții de securitate tuturor statelor din lume, dar spiritul și litera ei au fost încălcate. Stăruim ca R. P. Chineză să ocupe locul ce i-se cuvine în O.N.U. Stăruim deasemenea să fie primite în O. N. U. cele 14 state care deocamdată nu-și pot face auzit glasul în această organizație. Stăruim în sfârșit ca O. N. U. să redevină un loc de înțelegere între Guverne și să nu mai desamăgească speranțele pe care toate popoarele lumii și le-au pus în ea.

Popoarele vor să trăiască în pace, ori care ar fi regimul social din țările lor, ori care ar fi idealul lor suprem. Toate popoarele urăsc războiul; umbra lui amenință toate leagănele. Stă în puterea popoarelor să schimbe cursul evenimentelor, să redea oamenilor încrederea în liniștea zilei de mâine.

Chemăm popoarele lumii să lupte pentru triumful spiritului tratativelor și al înțelegerii, pentru dreptul oamenilor la pace!

În aceste două documente ale Congresului popoarelor pentru apărarea păcii sunt consemnate revendicările tuturor oamenilor cinstiți și iubitori de pace, tuturor popoarelor doritoare de pace. De aceea chemarea Congresului a găsit un larg ecou în toată lumea; ea va mobiliza alte milioane de oameni în lupta pentru pace. Și stă în puterea popoarelor să impună pacea și să izoleze pe ațâțătorii la un nou războiu. Astfel Congresul popoarelor pentru apărarea păcii reprezintă o colitură însemnată în lupta pentru pace: el e începutul lărgirii și intensificării acestei mișcări, în așa fel încât ideea păcii să pătrundă în fiecare casă și să devină o forță capabilă nu numai să amâne, ci și să înlăture definitiv amenințarea unui nou războiu.

Sarcina noastră e să facem să pătrundă până în cele mai îndepărtate colțuri ale țării ideile și documentele Congresului popoarelor pentru apărarea păcii, ca astfel mișcarea pentru pace din țara noastră să se lărgască mereu. În această privință clerul nostru este chemat la o largă colaborare. Profesorul Bernal (Anglia) sublinia că „clerul, care este atât de larg reprezentat la Congres, constituie o forță importantă în răspândirea ideilor păcii”. Să fim conștienți de această încredere ce ni se acordă și să popularizăm în sânul credincioșilor noștri Congresul popoarelor pentru apărarea păcii și hotărârile lui. În felul acesta vom contribui la întărirea Patriei noastre, factor activ în lagărul păcii, în fruntea căruia se află Marea Uniune Sovietică și ne vom împlini datoria de a lupta alături de popoarele lumii, alături de poporul nostru, ca pacea să biruiască războiul.

La alegerea Comitetelor de luptă pentru pace din comune, raioane și regiuni, preoțimea noastră și-a dat contribuția cu însuflețire. Astfel preoții în toate aceste ședințe, au făcut darea de seamă a activității lor în cadrul luptei pentru pace, iar când au fost Președinți ai Comitetului local de luptă pentru pace a activității acestui Comitet. Ei au intensificat lupta pentru pace legând o de sarcinile concrete ale muncii pentru realizarea și depășirea Planului cincinal. Ei au arătat credincioșilor că lupta pentru pace este porunca lui Hristos, care vrea ca fiecare credincios să fie făcător de pace. Având în vedere activitatea clerului ortodox în lupta pentru pace, în noile Comitete au fost aleși mulți preoți ca membrii, secretari, vicepreședinți sau președinți și alții au fost aleși ca delegați la Conferințele raionale, regionale, la Conferința pe țară a Comitetelor de luptă pentru pace. Am avut delegați ai Bisericii noastre și la Congresul popoarelor pentru apărarea păcii, ce a avut loc în Decembrie 1952 la Viena.

Congresul Partizanilor Păcii dela Pekin

La Pekin, în capitala R. P. Chineze, a avut loc în Octombrie 1952, unul din cele mai importante evenimente din istoria popoarelor asiatice și a luptei pentru pace în Asia și în lumea întreagă: Congresul partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului.

La acest Congres s'au intrunit 404 delegați și observatori din 37 țări din Asia, Australia, cele două Americi. Participanții aparțineau unor popoare diferite, fiind de rase, credințe religioase, convingeri politice diferite, dar exprimau voința fermă a sute de milioane de oameni de a apăra pacea, într-un sector al lumii unde flăcările războiului sunt aprinse și ard de mai multă vreme. Delegații la Congres au subliniat grava amenințare pe care o reprezintă pentru popoarele Asiei și ale lumii agresiunea imperialistilor americani împotriva poporului coreean, precum și intervențiile armate ale statelor colonialiste, sprijinite de guvernul american, în Vietnam, Malaya și alte țări.

Lucrările Congresului au constituit un puternic rechizitoriu împotriva colonizatorilor, împotriva politiciilor lor de subjugare și oprimare a popoarelor din țările dependente și coloniale, politiciilor de pregătire a unui nou războiu mondial. Rezoluțiile Congresului, imbinate de dorința fierbinte de a apăra pacea în Asia și în lume, cuprind un vast program de acțiune în vederea întăririi și largirii mai departe a luptei mondiale pentru pace.

În rezoluția cu privire la problema coreeană se subliniază faptul că sabotarea de către partea americană a tratativilor de armistițiu a mărit pericolul extinderii războiului din Coreea și asupra altor popoare. Rezoluția cheamă popoarele din întreaga lume să ceară încheierea armistițiului în Coreea, repatrierea tuturor prizonierilor de războiu și retragerea tuturor trupelor străine din Coreea pentru a se da posibilitatea poporului coreean să-și rezolve el însuși treburile sale interne.

În rezoluția privitoare la problema japoneză se arată că lupta împotriva remilitarizării Japoniei, pentru retragerea trupelor străine și lichidarea bazelor militare de pe teritoriile ei, lupta pentru încheierea unui tratat de pace multilateral cu Japonia este nu numai lupta poporului japonez ci a tuturor popoarelor iubitoare de pace. De o mare însemnătate pentru cauza păcii este Apelul Congresului adresat O. N. U., apel în care se arată că O. N. U., din cauza manevrelor unui grup de guverne în frunte cu guvernul Statelor Unite, n'a îndreptățit speranțele puse în ea de popoare în momentul creării ei. Organizația Națiunilor Unite nu numai că nu și-a îndeplinit scopul ce i-a fost fixat prin Chartă — salvarea omenirii de flagelul războiului — „dar a și violat principiile Chartei tolerând ca în numele ei să fie purtată criminala invazie americană în Coreea. Congresul cere O. N. U. să revină la rolul ce i-a fost încredințat în Chartă, depunând toate eforturile pentru traducerea ei în viață. De o mare forță mobilizatoare este Apelul adresat de Congres popoarelor lumii.

Apelul cheamă toate popoarele să-și intensifice lupta pentru rezolvarea pe cale pașnică și democratică a problemelor japoneză, germană și coreeană; pentru încetarea operațiunilor militare în Vietnam, Malaya și alte țări și acordarea independenței acestor țări; pentru încheierea unui Pact al Păcii între marile puteri; pentru înlăturarea dezarmării și interzicerea fabricării și folosirii armelor bacteriologice, atomice și chimice, precum și a altor tipuri de arme de exterminare în masă; pentru restabilirea relațiilor economice și culturale între țări pe baza egalității și avantajelor reciproce, etc. Apelul subliniază răspunderea mare ce revine poporului american în lupta pentru apărarea păcii și rolul

CÂNTECUL PATRIEI

*Mândră-i stema cea cu sonde, țara-i mândră între toate
Și frumos se 'ndoaie brazii peste văi și peste sate.
Flutură zâmbiri de fețe, cântă vrednici muncitori
Imnuri de iubire caldă, țării cu sfinte comori.*

*O viață nouă crește, munca râde 'n fiecare.
Cerule este numai pace, pământul spice și soare,
Munți bogați, lunci înverzite, câmpuri rodite prin zări
Republica noastră este țară mândră între țări.*

*Flori se împletesc în doine, stânci se sparg prin vijelie
Și prin lupte uriașe către zări de bucurie.
Pe șantiere și în fabrici, prin gospodării obștești
Steaguri roșii stau de strajă: Patrie, să înflorești!*

*Muncitorii și țărani s'au unit frate cu frate,
Republica noastră este ca și zidul de cetate.
Lungi străbat ecourile sus pe deal și jos în vale:
Republică să trăești! Măndre-s flamurile tale!*

Preot I. GH. IVANCIUC

Cursurile populare de limba rusă

S'au deschis în Septembrie 1952 cursurile noului an școlar în învățământul popular de limba rusă.

Cursurile populare de limba rusă, organizate de către A.R.L.U.S. în colaborare cu alte organizații de masă, s'au născut din necesitățile construcției socialiste, din dorința fierbinte a oamenilor muncii, de a cunoaște viața și mărețele realizări din Uniunea Sovietică și de a-și însuși cât mai temeinic bogata experiență a constructorilor comunismului.

Cunoașterea adâncită a vieții și experienței popoarelor sovietice este pentru oamenii muncii din țara noastră un nesecat izvor de forță, îndreptarul încercat al muncii și luptei lor de zi cu zi. Cunoașterea aprofundată a uriașei experiențe a gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice ne ferește de ocoluri și rătăcirii primejdioase și ne luminează, asemenea unui far, drumul sigur al construirii socialismului. Astăzi oamenii muncii din țara noastră s'au convins prin fapte că pentru a obține succese în orice domeniu de activitate sunt necesare studierea, însușirea și aplicarea uriașei experiențe acumulate de popoarele sovietice în cele peste trei decenii de construcție socialistă și comunistă.

Pentru cunoașterea directă a acestei experiențe o însemnătate excepțională are învățarea limbii ruse.

Cunoașterea limbii ruse înlesnește însușirea mărețelor învățături care călăuzesc clasa muncitoare și masele largi ale popoarelor în lupta pentru pace, libertate și socialism. Astăzi când țara noastră înaintează cu pași mari pe calea industrializării, când pe întinsul Patriei se ridică marile construcții ale socialismului, învățarea limbii ruse deschide muncitorilor și stahanoviștilor, inginerilor și tehnicienilor, cadrelor conducătoare din economie, căi largi pentru însușirea directă

important pe care acesta poate și trebuie să-l joace.

Congresul dela Pekin a constituit o importantă etapă în pregătirea Congresului popoarelor pentru pace, care a avut loc la Viena la 12 Decembrie 1942.

Congresul dela Pekin a constituit o puternică demonstrație a voinței popoarelor Asiei și zonei Pacificului de a apăra cu hotărâre pacea. Din lucrările Congresului și din rezoluțiile adoptate se desprinde cu putere faptul că în toate țările Asiei și zona Pacificului forțe uriașe se ridică pentru apărarea independenței popoarelor pentru apărarea păcii, că pretutindeni în aceste țări se creează un front unic și puternic al partizanilor păcii, care luptă pentru înfrânarea și izolarea ațățătorilor la războiu, pentru triumful păcii.

a bogatei experiențe sovietice în domeniul tehnicii și organizării muncii, experiență care este cea mai înaintată din lume. Succesele stahanoviștilor și tehnicienilor noștri, ale oșelărilor, minerilor, strungarilor, în lupta pentru îndeplinirea și depășirea primului nostru plan cincinal, se datoresc într-o măsură hotărâtoare studierii și aplicării experienței sovietice, cunoscute fie din lucrări traduse, fie nemijlocit, pe baza cunoașterii limbii ruse. Însușirea limbii ruse are o însemnătate deosebită în opera de transformare socialistă a agriculturii. Cunoșcând limba rusă, agronomii, cadrele de conducere din gospodăriile agricole colective și de stat își pot însuși mai lesne neîntrecuta experiență sovietică în domeniul desvoltării agriculturii socialiste, pentru întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor agricole colective și de stat, pentru dobândirea unor recolte îmbelșugate.

Însușirea limbii ruse este de un neprețuit ajutor pentru făurirea culturii noastre naționale în formă și socialistă în conținut. Limba rusă este o limbă de o mare frumusețe și bogăție în care au fost create nepieritoare opere ale literaturii clasice ruse și sovietice — limba în care au scris Pușkin și Lermontov, Gogol și Tolstoi, Gorki și Maiakovski. Cunoașterea limbii ruse înlesnește minunatelor opere ale literaturii sovietice să-și exercite cu toată puterea influența educativă asupra constructorilor socialismului din țara noastră, ridicându-le nivelul conștiinței și largindu-le imens orizontul cultural și politic. Totodată, pe plan internațional limba rusă are un rol politic și cultural de cea mai mare însemnătate, fiind astăzi un puternic instrument de comunicare și schimb de experiență între popoarele care construiesc socialismul și luptă pentru pace. Iată de ce însușirea limbii ruse, factor de progres în toate domeniile de activitate, a devenit o dorință arzătoare a oamenilor muncii, care-și iubesc Patria și luptă pentru înflorirea ei și ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor. Iată de ce studiul limbii ruse a luat în țara noastră un caracter de masă.

În cursul anului trecut, mai mult de o sută de mii de oameni ai muncii au început studiul limbii ruse în cadrul cursurilor populare. Numai în lunile Octombrie—Noembrie 1951 au fost deschise în întreaga țară 6172 cursuri populare de ciclul I, cuprinzând peste 132.000 elevi și 439 cursuri populare de ciclul II, cuprinzând peste 5000 elevi.

Desvoltarea pe care a luat-o învățământul popular al limbii ruse a determinat organizarea a 3 forme de studiu pentru anul școlar 1952-53, fiecare având durata unui an școlar obișnuit. Pentru îmbunătățirea mai departe a activității cursurilor populare, potrivit exigențelor înalte ale oamenilor muncii și necesităților sporite ale construcției socialiste, un rol hotărâtor îl au profesorii.

Preoțimea noastră este îndrumată a sprijini cursurile populare de limba rusă, fie înscriindu-se și frecventându-le regulat, fie îndrumând pe credincioși să se înscrie, să le frecventeze și să facă progrese în însușirea limbii ruse.

Definiția și scopul preoției

În secolul al IV-lea al epocii creștine, au ieșit din pana măastră a marilor ierarhi ai lumii tratate „Despre preoție”, în care se arătau greutățile sarcinei preoțești și totodată frumusețea ei. Operele de căpetenie ale acestui secol în această materie sunt trei și anume: a Sf. Grigore de Nazianz „Cuvânt apologetic despre fuga de preoție”, a Sf. Ioan Hrisostom „Despre preoție”, ținut pe aceeași temă și a Sf. Ambrozie al Mediolanului: „Despre îndatoririle preoților”.

Lucrarea Sf. Grigore Teologul este scrisă sub formă de cuvântare. El o ține în fața credincioșilor săi, pentru a justifica fuga sa de preoție și totodată reîntoarcerea la slujirea ei. El fusese făcut preot de tatăl său, episcop de Nazianz și aproape imediat, înfricoșat de marea răspundere ce-i revenea, se sustrase de la servirea prin fugă. Se refugie în Pont la prietenul său Sf. Vasile cel Mare, dar până la urmă revine la cei ce aveau să-i fie păstoriți. În fața credincioșilor săi el face această justificare despre fuga de serviciul preoției.

Sf. Ioan Hrisostom, în împrejurări asemănătoare scrie deasemenea un tratat despre preoție. Sf. Ioan cunoaște „Apologia” Sf. Grigorie Teologul despre fuga sa și s'a inspirat din ea destul de mult, dar el nu s'a mărginit ca Sfântul Grigorie a indica aspectele cele mai importante ale subiectului, el l-a studiat sistematic într'un mod atât de precis și de complet încât opera sa era considerată drept clasică încă în timpul lui Isidor de Peluza și a rămas. El i-a dat o formă de dialog, ocazie care i-a fost oferită de o aventură personală: Sf. Ioan avea un prieten, Vasile; la o dată pe care o putem fixa în 375 sau în jurul acestui an, au fost propuși să fie făcuți preoți și unul și altul. Sf. Ioan obsedat de acelaș sentiment ca și Sf. Grigorie și necrezându-se încă vrednic de o asemenea înaltă funcțiune, se ascunde fără știrea lui Vasile care, pentru a întrebuița vorbirea Sf. Grigorie, „fiind prins și dus s'a supus”. Cu această ocazie scrie el acest minunat tratat al său „Despre preoție”.

Sf. Ambrozie al Mediolanului adresează cartea sa „Despre îndatoririle preoților” către preoții din eparhia sa. Este scrisă ca un tratat de morală, ca o carte de care ei să se conducă în viața lor morală. „Sf. Ambrozie urmează cu această lucrare în totul opera asemănătoare a lui Cicero (De officiis) în ceea ce privește metoda și ideile fundamentale, însă în așa fel că el în locul principiilor filosofice și exemplurilor profane pune pe cele creștine și biblice, așa ca prin aceasta să lase în evidență marea superioritate a moralei creștine față de cea antică, atât în principii cât și în exemple”. De remarcat este faptul că, în timp ce lucrarea Sf. Ambrozie prezintă mai mult un spirit practic caracteristic latinilor, lucrările celor doi mari dascăli ai Răsăritului prezintă un spirit speculativ și totodată înălțător caracteristic grecilor. „Operele consacrate preoției de către acești scriitori nu sunt tratate seci de birou, ci condensarea unor frământări și experiențe, din care noi cei de astăzi avem poate nu atât de învățat cât de sorbit putere de viață nouă, putere de înălțare spre culmile preoției patristice” (Prof. I. G. Coman).

Isvoarele nesecate ale Ortodoxiei se găsesc în această epocă patristică și în special în secolul IV, și de aceea preoții noștri de astăzi cât și viitorii preoți, trebuie să vină să se adape la aceste isvoare, unii spre a ști ce au de făcut din misiunea lor, alții spre a cunoaște cele ce-i așteaptă după primirea harului preoției. Călăuzindu-ne de lumina lor, vom încerca să lămurim câteva probleme în legătură cu preoția.

Sf. Grigorie Teologul ne lămurește pe de-

plin asupra acestei întrebări, făcând o frumoasă comparație între trupul omenesc și Biserică, subliniind totodată voința lui Dumnezeu de a pune preoți în Biserică. „După cum în trupul nostru este o parte care domnește și guvernează, iar alta care se supune și este condusă, tot așa a rânduit Dumnezeu și în Biserică, adică unii să fie păstoriți și guvernați — cei cărora le este de folos — și atât prin cuvinte cât și prin exemple să fie îndemnați să-și îndeplinească datoriile, pe când alții să fie păstori și învățători în scopul desăvârșirii comunității și anume cei care sunt „mai înaintați” în ceea ce privește virtutea și apropierea de Dumnezeu. Amândouă aceste părți trebuie să fie unite și să se sprijinească reciproc, ca membrele aceluiaș corp, ba încă prin cimentul sufletesc să se lege și să se înlănțuiască într'un corp desăvârșit, vrednic de Hristos — capul nostru” (p. 48).

Prin urmare Dumnezeu a orânduit preoția, după cum spune și Sf. Ioan Hrisostom, că „nici omnici inger, nici arhanghel, nici altă putere creată, ci însuși Sfântul Duh a întemeiat această slujire”, și dacă vom cerceta mai amănunțit vom vedea că aceste păreri ale Sfinților Părinți își au originea în epistolele Sf. Ap. Pavel, unde se spune că „pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică: întâi pe apostoli, al doilea prorocii, al treilea învățători” (I Cor. 12, 28). Dar această regulă a conducerii este făcută, după cum am văzut în pasajul citat din Sf. Grigorie mai sus, numai spre binele comunității și cu cerința unei iubiri reciproce între păstor și păstoriți, socotindu-se că prin preoție numai, ca o putere ce coordonează și conduce manifestările sufletesti, se poate forma un trup vrednic de capul său, căci „Dumnezeu nu este al neorânduleții ci al păcii” (I Corinteni 14, 33).

Dar: ce este preoția și ce urmărește?

În primul rând ea este încredințată celor ce iubesc pe Dumnezeu. Acest lucru ni-l arată însuși Mântuitorul, care prin întreita mărturisire de dragoste a lui Petru îl reîntegrează în numărul apostolilor prin întreita poruncă: „paște oile Mele”.

Dar dragostea păstorului trebuie să se reverse și asupra păstoriților, căci „cu drept cuvânt a zis Domnul, că grija păstorului pentru credincioși este semnul iubirii către Dumnezeu”. Din aceste două citate se desprinde dublul aspect al dragostei preotului: față de Dumnezeu și față de credincioși. Una o condiționează pe cealaltă, una fără alta nu pot să existe și funcția preotului nu are rost în afară de această dragoste. În această lumină preotul este așezat între credincios și Dumnezeu, slujind amândurora din dragoste, ca un ambasador al lui Dumnezeu și un mijlocitor al credincioșilor.

Așadar preoția este dragoste față de Dumnezeu și față de credincioși, iar lucrarea ei se manifestă tot în aceste două direcții: spre Dumnezeu ca mijlocitor al credincioșilor, spre turmă ca trimis al lui Dumnezeu.

Din definiția preoției se desprinde și scopul ei. Sf. Grigorie Teologul, comparând medicina umană cu preoția ca una ce este o medicină a sufletelor, îi definește scopul sub acest aspect: „Medicina sufletelor își propune să intraripeze sufletul, să-l smulgă păcatului și să-l dăruiască lui Dumnezeu, să păstreze chipul lui Dumnezeu în om, să-l sprijinească dacă-i în primejdie și să-l restabilească dacă s'a alterat, — să pregătească prin Sf. Duh o locuință a lui Hristos în inimile noastre — în sfârșit să facă sufletul, care face parte din ordinea cea mai înaltă, ceva foarte aproape de Dumnezeu și părtaș al fericirii celei veșnice” (p. 61). Din acest pasaj se vede dublul aspect

al scopului preoției: a) să smulgă sufletele credincioase din robia păcatului, și b) să le dăruiască lui Dumnezeu. Analizând primul aspect: „smulgerea sufletelor din robia păcatului”, vedem că el are mai multe norme de realizare. Mai întâi se urmărește „păstrarea chipului lui Dumnezeu în om”, intrucât aceasta este baza de la care se pornește spre desăvârșirea omului și această păstrare se face prin două căi, dictate de starea sufletului în momentul începerii redresării lui morale: „să l sprijine dacă este în primejdie” și „să l restabilească dacă s'a alterat”. În al doilea rând se urmărește „să pregătească prin Sf. Duh o locuință a lui Hristos în inimile noastre”, săvârșindu-se prin aceasta o curățire deplină a lor de păcate și tot odată împlinindu-se prima cerință: „smulgerea sufletelor din robia păcatului”.

Al doilea aspect al scopului preoției este „să le dăruiască lui Dumnezeu”. De observat, că preotul este cel ce face această dăruire, căci se spune: „să le dăruiască”. Modul de realizare al acestei dăruiți este desigur continuarea curățeniei morale, care s'a realizat în prima fază, tinzându-se spre desăvârșire, căci numai prin desăvârșire se poate face din suflet „care face parte din ordinea cea mai înaltă, ceva foarte apropiat de Dumnezeu”. Acesta este punctul cel mai înalt la care se poate ajunge în această viață: apropierea de Dumnezeu prin desăvârșire. Dar misiunea preotului nu este întreruptă de moarte, ci ea se continuă și după aceasta, căci scopul ultim al lui este: de a face pe orice suflet „părtaș fericirii celei veșnice”.

Îată dar, în concluzie, că scopul preoției se poate defini în: *mântuirea sufletelor credincioase*

Dar orice misiune își are răspunderea ei și cu cât este mai mare misiunea cu atât este și răspunderea mai mare. „Activitatea preotului pe plan haric, care-l pune în strânsă legătură cu Dumnezeu și care unește cerul cu pământul, face din preoție o slujire supranaturală excepțională, un demnitar al cerului mai presus de îngeri, o scară între pământ și cer, dar care implică angajamente înfricoșătoare” (Prof. I. G. Coman).

Pr. Grosu I. Corneliu
(Va urma)

† Preotul MIHAIL ȚIPSER, Săcel

În după amiaza zilei de Duminecă 17 August a. c., a încetat din viață părintele Țipser Mihail în vârstă de 63 ani. Era suferind cu inima.

Avusese însă fericirea ca în aceeași zi, cu câteva ore mai înainte, să slujească încă odată lui Hristos și să se împărtășească pentru ultima oară cu sfințele Taine.

Serviciul înmormântării s'a săvârșit Miercuri 20 August de șase preoți. Părintele Dragolea Ioan, protopopul Raionului Sighișoara, a vorbit despre munca, modestia și corectitudinea preotului Țipser atât în serviciile religioase cât și pe tărâm administrativ-gospodăresc și social.

În Vidacut, în Oilac și mai pe urmă în Săcel, parohii mici și izolate, avusese de luptat cu multe și felurite greutăți. A muncit însă cu râvnă și a pus multă stăruință la terminarea și locaș din Săcel, care poate fi o podoabă și o mândrie a parohiei.

În afară de aceasta, păr. Țipser pe tărâm social era un vrednic luptător pentru pace.

Adesea cuvântul lui înflăcărat arăta poporenților în predici la biserică sau în conferințe la Căminul Cultural, viața cea nouă pe care și-o făurește poporul muncitor la noi și sensul luptei pentru pace.

Alături de credincioșii văduviți care își plâng pe „părintele” lor, rămân nemângăiați soția răposatului și doi copii Vladimir și Iaroslava.

În veci fie pomenirea lui!

D. I.